

forskellige Sider ere komne frem i Tidens Løb om at faa en Reform paa det Omraade og komme til en noget mere tidsvarende Basis for Statsskatterne for faste Ejendomme, end vi hidtil have haft. Og hvilket Svar faa vi da, naar vi komme med dette Forslag? Saa siger det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), at det har Tinget ikke Tid til at beskæftige sig med, det vil tage Aar at behandle det Forslag, som her foreligger — ganske vist ikke blot dette, men ogsaa de dertil knyttede Forslag om en Formue og Indkomstskat i den der fastholdte Skikkelse. Jeg tilstaar, at det noget har forbavset mig fra en ledende Landstingsmands Side at høre en saa ringe Vurdering af dette høje Tings Arbejdsevne og Dygtighed. Den Gang Ministeriet Reedtz-Thott i Folketinget fremsatte de Forslag, som nu have foreligget til Behandling i 4 Aar, erkendtes det fra alle Sider, at det var et nyt og stort omfattende Forslag, der her blev forelagt. I Dag, da vi behandle disse Regeringsforslag, skrive vi den 22de November, Ministeriet Reedtz-Thotts Forslag til en Formue- og Indkomstskat og Overførelse af Statsskatter fremsattes i Folketinget den 22de Januar. Forslagene blev der ikke en Gang henviste til et særligt Udvalg, men blev henviste til det allerede i Forvejen stærkt bebyrdede Finansudvalg, og dette fremmede da Sagerne saa hurtigt, at Lovforslagene allerede den 27de Marts oversendtes fra Folketinget hertil. Naar nu Regeringen i den Tid af knap $\frac{1}{2}$ Aar, der har været det forundt, har kunnet udarbejde disse Forslag — jeg tør tilføje, omhyggeligt gennemtænkte og omhyggeligt udarbejdede Forslag — skulde det saa virkelig kræve Aar for Rigsdagen at prøve og undersøge dem og at sammenholde dem med andre hidtil foreliggende Forslag, som man er ret fortrolig med, for at komme til et Resultat? Det er jo netop baade i Gaar og i Dag blevet fremhævet af flere ærede Talere, at selve Spørgsmaalet om Indkomstkildebeskatningen har været ret omhyggelig drøftet under de tidligere Forhandlinger om denne Sag, saa at man ingenlunde staar saa fremmed over for den, at man ikke, naar der nu foreligger et Forslag, kan komme til et Resultat. Ganske vist udtalte det ærede Medlem for 7de Kreds, at de Forhandlinger, man havde ført, ikke havde ført til noget Resultat, og at jo mere, man havde drøftet Spørgsmaalet, desto vanskeligere havde man fundet det at komme til et Resultat. Det maa imidlertid erindres, at den Gang forelaa der ikke

noget Forslag som Grundlag; nu foreligger der et af Regeringen udarbejdet Forslag, og det stiller da Sagen en hel Del anderledes. Den Gang mødte Spørgsmaalet om Indkomstkildebeskatningen, som nu fremhævet af flere ærede Talere, en bestemt Modstand fra den daværende Finansministers Side, og over for denne Modstand maatte man ganske naturligt finde det rigtigt at opgive Tanken paa Sagens Gennemførelse. Jeg ser derfor ikke, at der i det anførte ligger noget som helst, som skulde føre til den nødvendige Slutning, at det vilde være haabløst at beskæftige sig med denne Sag, eller at der vilde behøves saa lang Tid dertil, at det vilde virke hemmende og standsende paa Skatte-reformens Gennemførelse.

Det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) spurgte mig i Gaar, om jeg ikke ogsaa vilde finde det rigtigt, at det eventuelle Udvalg lagde Kommissionens Forslag til Grund for sit Arbejde. Jeg fastholder, hvad jeg udtalte i Gaar, at det maa være Udvalgets egen Sag at lægge Planen for sit Arbejde. Men naar dette Spørgsmaal er blevet rettet til mig, maa jeg maaske dog have Lov til at sige, uden derved at faa Udseende af at ville give Udvalget Raad eller blande mig i disse indre Anliggender, at naar der blev anført som Grund for, at det var rettest at lægge det Forslag til Grund for Arbejdet, at man snarest kunde vente det andet Tings Tilslutning dertil, saa mener jeg, at det maatte være Udvalgets Opgave at finde den bedste Løsning af de her foreliggende Spørgsmaal og se at naa til det Resultat, som efter Udvalgets og Tingets Mening maatte antages at ville bedst kunne tilfredsstille Befolkningen i dens Helhed, og derhos bedst at stemme med de Lovgivningsprincipper, som efter dette Tings Anskuelse vare de rigtige. Tager man derimod det Udgangspunkt, hvad det andet Ting anser for det rette, og stiller man sig til Opgave fra første Færd af at naa til det, som det andet Ting helst vil give sin Tilslutning, og siger man endvidere, at man à tout prix vil naa til et Resultat og derfor vil give efter for det, som det andet Ting betragter som det heldigste, med Afkald paa at have sine egne Anskuelser, — ja, saa bliver Resultatet af saadanne Forhandlinger paa Forhaand givet. Men saa forekommer det mig egentlig, at den hele Forhandling her i Tinget ogsaa vil blive temmelig overflødig. Jeg kan desuden ikke erkende, at det i Øjeblikket skulde være saa givet, at man ikke